

Marcatge Interestelar: L'Últim Viatge

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: Enllaç

La foscor intergalàctica es revestia d'una negror espessa, immensuradament decorada amb puntets brillants de llum astral. Imaginant-se en aquest lloc salvatge, incompres i indomable, aconseguia aixafar l'ànim del més ferotge explorador espacial. Però no per a Mark. Des de sempre, l'univers li havia semblat indiscutiblement bell. Havia estat el lloc on havia trobat tota la seva senzillesa, la immensitat de la seva pròpia existència, una xarxa infinita de possibilitats.

Mark era aspre, solitari però professional; el tòpic pilot estelar amb una mirada austerament atreta per la ciència del cosmos. Era un home fort, amb la barba espadada i els ulls atapeïts de melodies estelars, tranquil·les i sàvies. Les seves característiques s'endurien amb els anys d'exploració espacial, els seus ulls tatuats amb l'estranya bellesa de l'univers que continuava sondejant.

Treballava silenciosament en la cabina de commandament de la seva nau espacial, "Predestinació". La seu còsmica aclimatada es componia de milers de panells freds, botons lluminosos i pantalles hologràfiques que pulsaven amb informació. Ace tant sovint, els tremolosos murmurejos de sons de ràdio intergalàctics es rebrien a través dels altaveus.

Un bip sonor agut el va sobresaltar de la concentració. Una missió nova. L'última.

Va arribar sota forma d'una tramesa de codi morse, el llenguatge universal d'emergència en l'espai. El missatge era clar, un carregament misteriós que necessitava ser transportat als confins de l'univers conegut. Una sensació d'inquietud es va escampar pel seu estómac, però va suprimir el sentiment ràpidament.

Al llarg dels anys, Mark havia après a confiar en els seus instints, però

en aquest cas, el seu sentit del deure es va posar per sobre. Un pilot compleix les ordres. No era el seu treball fer preguntes o especular sobre les càrregues. Això sempre havia estat la seva filosofia.

Després de les sospites inicials, la idea d'una última aventura va revifar el seu esperit. Una nova oportunitat per escombrar l'espectacle còsmic, per expandir-se encara més enllà del conegut, va afervorar-lo d'energia.

Però mentre es preparava per al viatge, un estrany malaise va començar a adormir-se als racons del seu esperit, és aquesta la part de si mateix que qüestionava les ordres i tastava el perill. Els seus somnis es van omplir d'ogrofies, estrelles que s'apagaven i llums agòniques que creuaven el seu camí.

A mesura que s'acostava al broc del conegut, acomiadant les constel·lacions familiars, la "Predestinació" va començar a experimentar fallades tècniques menors. Els sistemes de navegació fluctuaven, els lectors d'energia entraven i sortien, i els curiosos llums parpellejaven introspectivament en el silenci etern del cosmos.

Brillants, pertorbants visions del passat també van omplir la seva ment, recordant-lo a la Terra, a la vida que havia deixat enrere. Podia olorar l'aroma de la pluja fresca, sentir l'escalfor del sol en la seva pell, escoltar l'eco de les rialles antigues...

Algunes nits, en el silenci de la cabina de la nau, la càrrega misteriosa semblava cridar-lo. Sentia la seva presència darrere la porta segellada, un zumbido persistent i feble que aturmentava els seus sentits.

L'enfrontament amb la soledat de l'espai i les inquietuds creixents sobre la seva càrrega van començar a esgarrapar la seva seguretat. Les seves nits eren insomnes, la seva ment plena de confusió i dubtes. Confrontar la seva missió i el seu deure, o escoltar els crits silenciosos del seu instint?

La veritat, una veritat incomprensible però imminent, va començar a cristal·litzar-se quan es va atansar al seu destí final. La càrrega no era una simple mercaderia, era una entitat viva, una intel·ligència alienígena que havia triat aquesta missió innocent per revelar-se.

El seu destí, ja no lliure de trajectòries i coordenades, sinó amarat en decisions decisives. La missió de salvar el seu propi món o potser... destruir-lo. Mark era ara una peça en un joc que anava més enllà de la seva comprensió, llançat enmig de la bellesa i el terror del cosmos.

I el viatge de Mark, havia fet més que començar. Havia anat més enllà del inici, més enllà de la seva pròpia humanitat. Ara, el veritable viatge començava dins de si mateix.

